

At rette vandløb ud...

Kan man forandre for meget, uden samtidig at ødelægge dét, man vil forandre?

Jeg mindes, at man for årtier tilbage rettede landskabets åer og vandløb ud, så de blev lige og ensartede. Det betød, at åernes liv og fauna døde hen, særligt fisk led under de nye forandrede forhold på deres levesteder og gydepladser. Så efter et par årtier begyndte man at føre åernes løb tilbage til de oprindelige. Man startede altså med at ville bestemme, hvor åernes og deres liv skulle ”slå deres folder”, men måtte til sidst lade vandet selv bestemme...

Sådan kan det også gå med kærligheden. I bare behagesyge kan man forsøge at ændre fundamentale ting i sig, så man til sidst står tilbage uden sig selv.

Og måske mister man ikke bare sig selv, men også den, som man ændrede sig for...

Sådan er det menneskelivet igennem – en konstant søgen efter, at finde en balance mellem *forandring og forankring*. For man skal passe på med ikke at forandre sig selv så meget, at man til sidst ikke kan kende sig selv. Og derfor kan menneske have brug for noget, der ikke forandres eller ændrer sig, som man kan støtte sig til – og falde tilbage på.

Jeg tror på, at Gud ikke forandrer sig. Jeg tror på, at Gud er den samme i går, i dag og i morgen.

Det er mennesket, der forandres – ikke Gud. Så når vi oplever forandring i verden, i livet, og i omgivelserne, så er det trygt at tænke på, at uanset, hvad livets forandringer betyder for mig, så er Gud altid den samme.

I forandringens tider kan vi finde stor trøst i ord fra Salmernes bog, hvor forfatterens skriver:

”Låner jeg morgenrødens vinger og slår mig ned, hvor havet ender, så leder din hånd mig også dér, din højre hånd holder mig fast. Siger jeg: »Mørket skal dække mig, lyset blive til nat omkring mig«, så er mørket ikke mørke for dig, natten er lys som dagen, mørket er som lyset.”

Ordene fra Salmernes Bog fortæller mig, at hvor end jeg er – fra den dybeste sorg og til den højeste glæde – dér er Gud OGSÅ. Gud deler med mig, hvad jeg end ikke selv forstår. Gud bærer for mig, hvad jeg end ikke tør gribe om og løfte op.

Jeg kan ikke gribe mig selv, lige så lidt som jeg kan føre mig selv i blinde. Jeg må have Gud med. Uden noget at læne sig op ad når man er træt og forslået, så falder man. Jeg tror på, at Gud er den klippevæg, jeg kan læne mig op ad i livets modgang. Men også i medgang kan jeg klatre ved hjælp af klippen, til at komme højere op. At tage Gud ud af forandringen er, at gøre sig selv til forandringens ståsted.

Men hvis ståstedet forandres efter menneskets egen lune, følelse eller fornemmelse for tidens trends, så sker der jo en forandring uden *forankring*. Og uden forankring er mennesket som et skib uden anker, der driver hvileløst rundt, prisgivet bølgenes rasen og vindenes skiftende meninger. Uden forankring ender man med at ødelægge dét, man vil forandre...

I kirken kan man få en god fornemmelse for forandring forankret i Gud. Uanset de forandringer, som menneskelivet byder på, så lovpriser kirken den Gud, der altid står som fast anker samme sted – og holder os fast, selvom storme river og flår i os.

Uden Gud ville vi fortabe os i forandringens sorte huller. Men med Gud som anker, der beskærmer vi for menneskets foranderlige og forgængelige fornemmelser og selvretfærdige meninger om forandringens nødvendighed.

Vi kan ikke bestemme, hvad retning livets vand løber i – det bestemmer Gud.

Men vi kan drikke af livets vand, og derved få styrke til at leve med de ”forandringens vinde”, som livet byder os at leve i.

– Mads Zachodnik